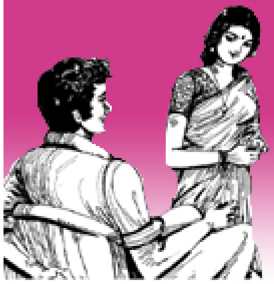

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

- 4 -

సరోజని కొంచెం ముందుకి జరిగి అటూఇటూ చూస్తూ 'ఆ సుబ్బారావు లేడూ..' అంది.

"సుబ్బారావా?"

"ఆడేరా, ఈది పక్క కాగితాలేరుకునేవాడు. ఏ పని జేస్తేనేంటిలే, బాగా గడించేడు. ఇప్పటికి కాస్త అన్నవుంటే పెడతావేంటి, అనడుగుతాడు. మీ మావకి సేయితుడేలే! ఆడి దగ్గర తీసుకుని.. మీ మావయ్యకిచ్చేయి. అప్పుతీసుకున్నట్లు తెలియనియ్యమాకు!" అంది.

హేమంత్ తెల్లబోయినట్లుగా ఆమె మాటలు వింటున్నాడు. "నాకిస్తాడా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఎందుకివ్వడు, వడ్డీ ఇస్తే గాడిదకన్నా ఇస్తాడు"

"సరే"

"సరే కాదురా, ఏవన్నా కుదవ బెట్టాల"

"కుదువా, నా దగ్గరేముంది?"

"మరదే చెబుతూంట. తాకట్టుకి నా కొంప అడ్డువేస్తా. వడ్డీ డబ్బులు మాత్రం నువ్వంపించు. ఇది మూడోవాడికి తెలియకూడదు. సుబ్బారావుక్కూడ నా కోసవే అని చెబుతా!" అంది సరోజ.

హేమంత్ నిర్ఘాంతపోయి చూశాడు.

"వద్దాంటీ, ఇప్పటికే మేం నీకు ఎంతగానో రుణపడిపోయాం. నీ నిలువనీడ మీద కూడ మా నీడ పడకూడదు"

"ఏరోయ్, మాటలు జోరుగా వస్తున్నాయి. సరేనేనివ్వను. ఎక్కణ్ణుంచి తెస్తావ్? మీ మావ నీడ పోగొట్టి మీ అక్కని రోడ్డుమీద కూర్చోబెడతావా? చెప్పు"

హేమంత్ జవాబు చెప్పలేక తలదించుకున్నాడు.

సరోజని అతని కాలుమీద చెయ్యేసి "ఏట్రా, అలా మొహం ఏలాడేసుకున్నావ్! నా మాట ఇను. నేనా ఒంటిదాన్ని. ఏమవుతది. పరిస్థితులు చక్కబడ్డాక ఇల్లిడిపించేయచ్చు. ఆనక మీబావేవన్నా చేసుకుంటే ఏడిపిసస్తావ్!"

హేమంత్‌కి అవుననక తప్పలేదు.

ఆ మర్నాడు సుబ్బారావుని పిలిపించింది సరోజని. రాతకోతలయిపోయేయి.

డబ్బు తెచ్చిచ్చేడు సుబ్బారావు.

అతనెళ్ళగానే హేమంత్‌ని పిలిచి డబ్బు చేతికిచ్చింది సరోజని.

కృతజ్ఞతతో అతని కళ్ళు తడయ్యేయి.

"ఆంటీ!" అన్నాడు గద్గదంగా.

అంతకన్నా ఏం మాట్లాడాలో తెలీలేదు హేమంత్‌కి. "ఏంట్రా, ఏంటీ ఆ కళ్ళనీళ్ళు! నా ఒళ్ళో ఏసుకుని పెంచిన ఎదవల్లా మీరు. మీ అమ్మ ఎంత మంచిదని. మిమ్మల్ని నా పిల్లల్లా చూసుకుంటానని అన్నానా దానితో. ఎల్లు... ఎల్లి ముందా పని చూడు. అసలే అవతలోడు మార్వాడీ ఎదవ!" అంది జారిన ముడి సరిచేసుకుంటూ.

హేమంత్ తలూపి ఇంటికి బయల్దేరేడు.

హేమంత్ చేసిన సహాయానికి కన్నీటి పర్యంతమయ్యేడు రామారావు.

"నిన్నడగటానికి సిగ్గుపడ్డాను హేమంత్. తొందరలోనే.."

"మావయ్యా, ముందు ఇంటి సంగతి చూడు. నీ అభిమానాన్ని ప్రేమని ఏ డబ్బుతో కొలవాలి!" అన్నాడు హేమంత్.

ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళే అప్పు వడ్డీతో సహా జమ చేసి ఇంటి కాగితాలు తెచ్చుకున్నారు.

ఆ సంగతి మూడోకంటికి తెలీకుండా... ఒక్క సరోజిని ఆంటీకి తప్పిస్తే.

దసరా నిజంగానే సరదాగానే జరిగిపోయింది.

పండగయిన మర్నాడు హేమంత్ హైదరాబాదు బయల్దేరేడు. సరోజిని కూడా బయటకొచ్చి నిలబడింది.

అందరికి చెప్పి సరోజిని దగ్గర కొచ్చేడు హేమంత్.

"ఆంటీ.."

"ఎళ్ళిరారా! ఊరికే ఏదో ఉపకారం చేసేనని ఇదయిపోకు. వడ్డీమాత్రం నెలనెల పంపు. జాగ్రత్త!"

సరే అన్నట్లుగా బుద్ధిగా తలూపేడు హేమంత్.

"ఏట్రా, ఆఫీసులో కూడా ఇలాగే తలదించుక్కూర్చుంటున్నావా?"

సరోజని ప్రశ్నకి తల అడ్డంగా ఊపి నవ్వేడు.

"ఎవర్నీ ప్రేమించలేదా?

"ఏంటత్తా, మళ్ళీ మొదలెట్టేవు!" అంది రాజేశ్వరి వచ్చి చిరుకోపంగా.

"ఏ, ఏవన్నా తప్పన్నానా! నువ్వు నీ మావతో సరసాలాడ్డం నాకు తెలీదనుకున్నావా, ఏ వయసు కా ముచ్చట. నువ్వు కానియ్యరా! లేకపోతే.."

"అత్తా" అని గట్టిగా అరిచింది రాజేశ్వరి.

అందరూ నవ్వుతుండగా ఆటో కదిలింది.

ఇంటినుండి తిరిగొచ్చేక చాలా ఒంటరితనంగా అనిపించింది హేమంత్‌కి.

అక్కయ్యలతో, పిల్లలతో - బావగార్లతో పండుగ సందడిగా, సరదాగా గడిచిపోయింది. దానికి మూలకారణం సరోజిని ఆంటీ.

ఆమెగాక సహాయం చెయ్యకపోతే.. ఏం జరిగేదో!

దేవుడు ఆమె రూపమెత్తి తమని కాపాడుతున్నాడేమో!

ఛీ! ఇప్పుడు కూడా స్వార్ధమే!

ఆమె చేసిన సహాయాన్ని దేవుడికి ఆపాదించడం.

ఆమే దేవుడు! అవును.

హేమంత్ నిద్రపోదామని పక్కకి వత్తిగిల్లేడు.

కాని.. నిద్ర రావడంలేదు.

ఏదో అస్పష్టమైన భావనలు.

సరోజిని ఆంటీ వచ్చేటప్పుడు అన్నమాటలు గుర్తొచ్చేయి. పెదవులు సన్నగా విచ్చుకున్నాయి.

"ప్రేమించాలట! లేకపోతే..." ఆంటీ ఏమనాలనుకుందో గుర్తొచ్చి నవ్వుకున్నాడు.

ప్రేమించాలని ప్రేమిస్తారా ఎవరైనా..?

ఎన్ని సంవత్సరాలు ఎదురుచూసినా తటస్థపడని ప్రేమ ఒక్క నిముషంలో వచ్చి మనసులో తిష్టవేస్తుందని, క్షణాల్లో మర్రి వృక్షంలో పెరిగి ఊడలూనుతుందని అంటారు కవులు, రచయితలు!

ఏమో, తనకింతవరకు అలాంటి అనుభవంలేదు.

హేమంత్ ఆలోచిస్తూనే నిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

ఆ క్షణం అతనికి తెలియదు ఆ మర్నాటి సంఘటన.. తన జీవితాన్ని ఎంతగానో ప్రభావితం చేస్తుందని.

పొద్దుటే ఎన్నడూ లేంది అద్దంలో మరోసారి చూసుకున్నాడు మొహాన్ని.

అందంగానే ఉన్నాడు తను.

బ్లుయిష్ షర్టు తన వంటిమీద అతికినట్లుంది.

పెదవులపైన మీసం నగిషీ పెట్టినట్లుంది.

కళ్ళు నవ్వుతున్నాయి.

వత్తయిన క్రాఫ్ నిర్లక్ష్యంగా ఎగదోసి రూమ్ తాళం వేసి బయటకి వచ్చేడు.

వాతావరణం చల్లగా ఉంది.

శరత్కాలపు మేఘాలు ఆకాశాన్ని కమ్ముకుని ఉన్నాయి.

ఏవో రొమాంటిక్ థాట్స్!

మనసు ఉత్సాహంగా ఉంది.

రెండు పేంట్ పాకెట్ జేబుల్లోనూ చేతులుంచి ఒక కాలితో అడ్డం వచ్చిన రాయిని తన్ని ముందుకి నడిచేడు. ఆఫీసు చేరగానే మామూలే.

సెలవులనంతరం రావడంతో అందరూ ఒకరికొకరు ఈద్ ముబారక్ చెప్పుకుంటున్నారు.

పద్మ అందరికి గోరుమీట్లు పంచింది.

"ఏంటమ్మా ఇవి, అరిసెలు తేకూడదూ?" అన్నాడు అరిచేతిలో ఉన్న గోరుమీటుని ఎగాదిగా చూస్తూ ముకుందం.

"మరే, అప్పుడుగానీ నా ఆస్తంతా ఆరిపోదు" అంది పద్మ వంకరగా.

"పోన్లేమ్మా, రమేష్ బాబుగారికన్నా ఇవ్వు" అన్నాడు ముకుందం గోరుమీటు నోట్లో వేసుకుని చప్పరిస్తూ.

హేమంత్ కూడా మానసికంగా ఒక అవ్యక్తమైన ఆనందంతో ఉన్నాడేమో పద్మని కసురుకోకుండా ఆవిడిచ్చిన మూడు గోరుమీట్లు తీసుకున్నాడు.

"ఏంటయ్యా, ఇంటికెళ్ళొచ్చావు, పెళ్ళికాని కుదిరిందా, మాంఛి హుషారు మీదున్నావు!" అన్నాడు ముకుందం హేమంత్‌ని ఎగాదిగా చూస్తూ.

"పెళ్ళికుదిరితే ఎవరయినా హుషారుగా ఉంటారా, ముకుందంగారూ?" అన్నాడు హేమంత్ నవ్వుతూ.

"మరి ప్రేమా?" అంది సుధారాణి నవ్వుతూ.

హేమంత్ ఏదో అనబోతుండగా సర్రున హాల్లోకి వచ్చిందో అమ్మాయి.

వస్తూనే "మిస్టర్ రమేష్ బాబు ఎక్కడ?" అంది అందరివైపు చూస్తూ.

అందరి దృష్టి ఆమె మీద పడింది.

ఎరుపు తెలుపు మేళవింపులతో ఉన్న రాసిల్కు ఛుడీదారు వేసుకుంది. ఆమె వయసొక పాతిక అంతకన్నా తక్కువ ఉండొచ్చు. ఒకలాంటి గోధుమరంగు చర్మం మెరుస్తూ ఉంది. చాలా మెత్తటి పట్టులాంటి జుట్టు మెరుస్తూ గాలికి కదులుతోంది నిజం చెప్పాలంటే.. ఆ అమ్మాయిలో అందంకన్నా ఆకర్షణ మెండుగా కనిపిస్తోంది.

మొట్టమొదటిసారిగా హేమంత్‌లో ఏదో అనుకోని కదలిక కలిగింది.

"ఎవరూ చెప్పరేం?" ఆమె కసిరినట్లడిగింది.

హేమంత్ అసంకల్పితంగా వేలు పెట్టి రమేష్ బాబు కేబిన్ వైపు చూపించేడు.

ఆమె సర్రున ఒక నాగినిలా కేబిన్‌వైపు వెళ్ళింది.

'ఎవరూ?' అందరి మొహాల్లో కుతూహలం!

"కొత్త ఎపాయింట్‌మెంటా?" అనడిగింది పద్మ.

"నాబొంద. నాకు తెలియకుండా ఎవరప్పాయింటవుతారు?" అన్నాడు ముకుందం.

హేమంత్ ఎవరిమాటలూ వినే స్థితిలో లేడు. మనసు ఆ అమ్మాయి వెంటే పరిగెత్తింది.

అందుకే అసంకల్పితంగా ఫైలు తీసుకుని రమేష్‌బాబు పిలవకపోయినా కేబిన్‌లోకి వెళ్ళాడు.

వెళ్ళగానే అక్కడి దృశ్యం చూసి అవాక్కయిపోయాడు.

రమేష్‌బాబు నిలబడి గజగజా వణుకుతున్నాడు.

అతని మొహానా ఒక చీర వేలాడుతోంది.

"స్టుపిడ్, వాడ్డూయూ థింక్ ఎబౌట్ లేడీస్!" ఆమె అతని కాలర్ పట్టుకోబోతుండగా గభాల్న చేతిలో ఫైలు టేబుల్ మీద పడేసి అడ్డంగా చేతులు పెట్టి నిలబడ్డాడు హేమంత్.

"ఏంటండీ ఇది, ఆఫీస్! అతనెవరనుకుంటున్నారు మా సెక్షన్ హెడ్!" అన్నాడు హేమంత్ కోపంగా.

ఆమె హేమంత్ వైపు నిరసనగా చూసింది.

"ఓహో, ఆఫీసరా! నాకు తెలియదు" అంది కోపంగా.

"అదంతా ఏం వద్దు హేమంత్! ఆవిణ్ణి దయచేసి బయటకి పంపు" అన్నాడు రమేష్‌బాబు వణుకుతూ.

"రండి, బయటకెళ్ళి మాట్లాడదాం" అన్నాడు హేమంత్ ఆ అమ్మాయిని బ్రతిమాలుడుతున్న ధోరణిలో.

"మీరెవరు, అతని చమ్చానా? అతనేం చేసాడో తెలుసా?"

"అదంతా ఏం వద్దు. ముందు కూలవ్వండి, రండి బయట మాట్లాడుదాం" అన్నాడు హేమంత్ ఆమెకి బయటకి దారిచూపిస్తూ. ఆ అమ్మాయి సర్రున బయటకి వస్తూ మళ్ళీ రమేష్‌బాబు వైపు వేలు చూపిస్తూ 'బి కేర్ ఫుల్' అంది.

హేమంత్ ఆమెని వారిస్తూ "ప్లీజ్, స్టాఫ్ చూస్తే బాగోదు" అన్నాడు మెల్లిగా.

ఆమె హేమంత్ వైపు అదోలా చూసి విసవిసా మెట్లు దిగింది. ఆ వెనుకే హేమంత్ అనుసరిస్తూ "మేడం, అసలేం జరిగింది?" అన్నాడు.

ఆమె అతన్ని నిరసనగా చూస్తూ "మళ్ళీ మీకు చెప్పాలా?"

"పోనీలెండి, లెటజ్ హాఫ్ కాఫీ. రండి" అన్నాడు వేడుకోలుగా.

"అవసరంలేదు. " అంటూ ఆమె అక్కడే పెట్టిన స్కూటీ స్టార్ట్ చేసింది.

"మీ పేరయినా..?"

"అప్పలమ్మ" అంది విసురుగా వెళ్ళిపోతూ.

"ఓ.కె.బై అప్పలమ్మగారూ!" అన్నాడు హేమంత్ చెయ్యిగాలిలో ఊపుతూ.

ఆమె అదేం వినిపించుకున్నట్లుగా లేదు. స్కూటీ కనుమరుగయింది.

హేమంత్‌కి ఒక కల అకస్మాత్తుగా చెదిరిపోయినట్లయింది.

జరిగిందసలు పట్టించుకోకుండా ఆమె గురించే ఆలోచిస్తూ సీటు దగ్గరకొచ్చాడు.

"ఎవరండీ ఆవిడ, ఏం మాట్లాడింది?" అనడిగేడు కొలీగ్ ఒకతను.

"తెలియదు"

"మరి కూడ వెళ్ళేరుగా!" అంది పద్మ ఆరాగా.

"అమ్మాయి కదా, వెళ్ళేడులే" అన్నాడు ముకుందం. హేమంత్‌కి వీళ్ళ ప్రశ్నలకి ఇంకోసారయితే కోపం వచ్చి ఉండేదేమో.

కానీ... ఈసారి వాళ్ళ ప్రశ్నలసలు అతని మనసుదాక వెళ్ళనేలేదు.

"హేమంత్ సార్, రమేష్ సార్ పిలుస్తున్నారు" అన్నాడు యాదయ్య. ఆ రోజు బాలయ్య సెలవులో ఉండటం రమేష్ బాబు అదృష్టమని చెప్పుకోవాలి.

హేమంత్ లోనికి వెళ్ళగానే రమేష్ కాళ్ళు పట్టుకున్నంత పనిచేసాడు.

"ఏంటిది సార్, ఏం జరిగింది?" అన్నాడు హేమంత్ అతన్ని వారిస్తూ.

"ఈ అమ్మాయి నా క్లాస్‌మేట్. అప్పట్లో నన్ను ప్రేమించింది. నేను ఆ ఉద్దేశ్యంతో చూడలేదు. కానీ ఈ మధ్య ఒక జర్నీలో కనిపించింది. అప్పట్నుంచి నన్ను పెళ్ళిచేసుకోమని వేధిస్తుంది. నేను కాదన్నానని.. ఇదిగో ఇలా అల్లరి చేస్తోంది" అన్నాడు వణికిపోతూ.

"హేమంత్‌కి అతని మాటలు నమ్మశక్యంగా కనిపించలేదు."

ఆమె రమేష్‌బాబుకన్నా చాలా చిన్నదిగా కనపడుతోంది. మరి ఆ చీర కథేమిటని అడగాలనిపించింది. కానీ.. బాగోదని ఊరుకున్నాడు.

"కాని.. మీకు పెళ్ళయింది కదా సర్!" అన్నాడు.

"అదే చెబుతుంటే వినదే! రెండో భార్యగానన్నా ఉంటుందట. కాదన్నానని ఎంత రగడ చేసిందో చూడు. స్టాఫ్‌కి నువ్వే ఏదో ఒకటి చెప్పు. లేకపోతే నే తలెత్తుకుని ఎలా తిరిగేది?" అన్నాడు ఏడుపు గొంతుతో.

"సరేలెండి" అంటూ పైకి లేచేడు హేమంత్.

"నీతో ఏవన్నా అన్నదా?" సందేహంగా అడిగేడు రమేష్‌బాబు.

"లేదు. అసలు మాట్లాడే స్థితిలో లేదు. వెళ్ళిపోయింది."

"పోనీలే. పీడా విరగడయింది. నువ్వు లేకపోతే.. అమ్మో!" అనుకున్నాడు గుండెమీద చేతులుంచుకుని.

హేమంత్ బయటకి రాగానే "ఏంటి కథ? ఏం జరిగింది?" అనడిగేరు అందరూ. అందరూ ఫైళ్ళు పనివదిలేసి ఎంతో ఆసక్తిగా చూసేరతని వైపు.

"స్క్రూలూజ్! వాళ్ళ చుట్టాలేనట!" అన్నాడు హేమంత్ తన సీట్లోకి వెళ్ళికూర్చుంటూ.

పద్మ మూతి తిప్పింది.

"ఎవరి చెవుల్లో పూలు పెడ్తారు. ఆ పిల్ల లక్షణంగా ఉంటే పిచ్చిదని చెబితే నమ్మడానికి మాకేం పిచ్చిలేదు" అంది వంకరగా నవ్వుతూ.

"అది మీ ఇష్టం. సార్ చెప్పింది నేను చెప్పేను అంతే!"

"అవున్లే, మనకెందుకొచ్చిన గొడవ. నమ్మేస్తే పోలా!" అన్నాడు ముకుందం.

"పిల్ల మాత్రం కత్తిలా ఉంది" అన్నారింకొకరు.

"పొరుగింటి పుల్లకూర కదా! అలానే ఉంటుంది లెండి" అంది ప్రియ.

"ఓహో, ఇదొక గొడవా!" అన్నాడు ముకుందం నవ్వుతూ.

హేమంత్ మాత్రం ఎవరి మాటలూ వినేదశలో లేడు. అతని మనసు ఆమెతో వెళ్ళిపోయింది.

మనసంతా ఏదో సువాసన పరచినట్లు ఆహ్లాదంగా మారిపోయింది.

మళ్ళీ కనిపిస్తుందా?

పేరైనా చెప్పింది కాదే?

ఎలా మళ్ళీ చూడటం.

ఎన్నో ప్రశ్నలు మనస్సుని దొలుస్తుంటే అర్జెంటుగా వెళ్ళి రమేష్‌బాబుని పేరయినా అడగాలని అనుకున్నాడు.

కానీ బాగోదని మనసుని నొక్కిపట్టుకుని అయిదుకాగానే ఇంటిమొహం పట్టాడు.

రూమ్‌కి వెళ్ళాడేగానీ మనసు మనసులో లేదు.

పడుకుని ఏదో పుస్తకం చదవాలని ప్రయత్నించేడు కాని.. ఆ పేజీల్లో ఆమే సాక్షాత్కరించడం మొదలయింది.

ఏంటిది! తను ఇతకన్నా అందమైన అమ్మాయిల్ని చూశాడు. వాళ్ళ పక్కనే కూర్చుని కబుర్లు చెప్పాడు.

కానీ.... ఈ రోజు ఎందుకిలా ఈ అమ్మాయి తనని హంట్ చేస్తోంది.

అర్థం కావడం లేదు.

ఇదేనా ప్రేమంటే.

హేమంత్ అస్తవ్యస్తమైన ఆలోచనలతో కలతనిద్ర పోయాడు ఏ అర్థరాత్రి దాటాకనో.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments